

P.9.6.21.

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 91 PŽ-5293/2020-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
I
RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Branka Šabarić Zovko, u pravnoj stvari tužitelja PIFAR d.o.o. u stečaju, OIB 21780203705, Rovinj, Valtinjana b.b., kojeg zastupa stečajni upravitelj Dražen Ezgeta iz Poreča, protiv tuženika ČEDE CVITIĆA, vl. obrta FLEX, Rovinj, Rovinjsko selo b.b., kojeg zastupa punomoćnik Stelio Lapić, odvjetnik u Rovinju, radi isplate, te u pravnoj stvari tužitelja ČEDE CVITIĆA, vl. obrta FLEX, Rovinj, Rovinjsko selo b.b., kojeg zastupa punomoćnik Stelio Lapić, odvjetnik u Rovinju, protiv tuženika PIFAR d.o.o. u stečaju, OIB 21780203705, Rovinj, Valtinjana b.b., kojeg zastupa stečajni upravitelj Dražen Ezgeta iz Poreča, radi isplate, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-239/11-24 od 26. lipnja 2012., 11. svibnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-239/11-24 od 26. lipnja 2012. u točkama I. i V. njene izreke.

II. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-239/11-24 od 26. lipnja 2012. u točki II. njene izreke u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev i ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Rine Zujića iz Rovinja poslovni broj Ovr-298/07-2 od 15. siječnja 2008. u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 77.988,00 kn sa zateznim kamatama od 22. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi prema članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena te u točki V. njene izreke.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-239/11-24 od 26. lipnja 2012. u točki II. njene izreke u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev i ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog

bilježnika Rine Zujića iz Rovinja poslovni broj Ovr-298/07-2 od 15. siječnja 2008. u dijelu za isplatu iznosa od 49.319,97 kn sa zateznim kamatama od 22. kolovoza 2007. do isplate i sudi:

Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Rine Zujića iz Rovinja poslovni broj Ovr-298/07-2 od 15. siječnja 2008. u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 49.139,97 kn (četrdesetdevet-tisućastotridesetdevet kuna i devedesetsedam kuna) sa zateznim kamatama od 22. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi prema članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 30. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od osam dana.

riješio je

I. Odbacuje se tužiteljeva žalba kao nedopuštena protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-239/11-24 od 26. lipnja 2012. u točki I. njene izreke u dijelu kojim je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Rine Zujića poslovni broj Ovr-298/07-2 od 15. siječnja 2008. u dijelu kojim je naloženo tuženiku tužitelju platiti zatezne kamate na iznos od 19.824,15 kn od 26. lipnja 2012. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.523,44 kn (tisućpetstodvadesettri kune i četrdesetčetiri lipe), u roku od osam dana.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-239/11-24 od 26. lipnja 2012. održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Rine Zujića iz Rovinja poslovni broj Ovr-298/07-2 od 15. siječnja 2008. u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 19.824,15 kn sa zateznim kamatama od 26. lipnja 2012. do isplate po stopi propisanoj za odnose uz trgovačkih ugovora (točka I. izreke). Točkom II. izreke odbijen je tužbeni zahtjev i ukinut platni nalog u dijelu za isplatu iznosa od 127.307,97 kn sa pripadajućim zateznim kamatama. Točkom III. izreke odbijen je u cijelosti protutužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 90.432,00 kn sa zateznim kamatama od 22. srpnja 2007. do isplate. Točkom IV. izreke odbijen je kao neosnovan tužnikov prigovor radi prijeboja. Točkom V. izreke određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

2. Dopunskom presudom poslovni broj P-135/2015-45 od 3. ožujka 2021. prvostupanjski sud je odbio tužbeni zahtjev i ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrši javnog bilježnika Rine Zujića iz Rovinja poslovni broj Ovr-298/07-2 od 15. siječnja 2008. u dijelu za isplatu zateznih kamata na iznos od 19.824,15 kn od 15. siječnja 2008. do 26. lipnja 2012.

3. Tužitelj i tuženik su podnijeli žalbu protiv presude.

4. Tužitelj pobija presudu u točki I. njene izreke u dijelu tijeka zatezne kamate, točki II. njene izreke te točki V. njene izreke zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud preinači presudu u pobijanom dijelu i prihvati tužbeni zahtjev uz naknadu troškova parničnog postupka. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u vidu sastava žalbe u iznosu od 3.125,00 kn uvećano za PDV u iznosu od 781,25 kn i sudske pristojbe na žalbu.

5. Tuženik pobija presudu u točkama I. i V. njene izreke zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud ukine presudu u pobijanom dijelu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje ili da preinači presudu u tom dijelu i odbije tužbeni zahtjev uz naknadu troškova parničnog postupka. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u vidu sastava žalbe u iznosu od 1.250,00 kn uvećano za PDV u iznosu od 312,50 kn i sudske pristojbe prema Tarifi sudskih pristojbi.

6. Stranke nisu podnijele odgovor na žalbu.

7. Tužiteljeva žalba djelomično nije dopuštena, a djelomično je osnovana, dok tuženikova žalba nije osnovana.

8. Tužitelj je podnio žalbu i protiv točke I. izreke presude kojom je tuženiku naložena isplata iznosa od 19.824,15 kn sa zateznim kamatama od 26. lipnja 2012. do isplate i to u dijelu tijeka zateznih kamata, a protiv kojeg dijela presude nema pravni interes za podnošenje žalbe. Stoga je žalbu valjalo djelomično odbaciti kao nedopuštenu primjenom odredbe članka 358. stavka 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/07, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) kao što je odlučeno točkom I. izreke ovog rješenja.

9. Presuda u ostalom pobijanom dijelu ispitana je na temelju odredaba članka 365. stavaka 1. i 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a) te je utvrđeno da je djelomično pravilna i zakonita.

10. Iz obrazloženja presude i podataka u spisu proizlazi da je tužitelj prijedlogom za ovrhu tražio isplatu iznosa od 147.132,12 kn s osnove neisplaćenog dijela naknade za radove na dogradnji stambeno poslovne zgrade u Rovinjskom selu temeljem 5. privremene situacije br. 116-2007 od 22. kolovoza 2007. Tužitelj je

podneskom od 2. svibnja 2011. povukao tužbu za uplaćeni iznos od 50.000,00 kn navodeći da taj iznos umanjuje od ukupnog iznosa duga temeljem 5. privremene situacije u iznosu od 188.264,25 što iznosi 138.264,25 kn, a od kojeg iznosa umanjuje iznos od 28.008,00 kn s osnove sniženja cijene prema nalazu i mišljenju vještaka, slijedom čega potražuje isplatu iznosa od 110.256,25 kn sa zateznim kamatama od 22. kolovoza 2007. do isplate. Između stranaka je bila sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva. Tuženik je podneskom od 4. studenog 2009. postavio protutužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 90.432,00 kn s osnove novčanog ekvivalenta nedostataka radova utvrđenog nalazom i mišljenjem vještaka te s osnove ugovorenog rabata od 3% na ukupno izvedene i fakturirane radove.

11. Prvostupanjski sud je utvrdio da između stranaka nije sporno sklapanje Ugovora o izvođenju radova na dogradnji stambeno poslovne zgrade u Rovinjskom selu; da je u 5. privremenoj situaciji br. 116-2007 naznačen iznos ukupnog duga tuženika u iznosu od 188.264,25 kn s osnove ostatka duga po svim izvršenim radovima; da je tuženik u tijeku postupka 20. lipnja 2008. uplatio iznos od 50.000,00 kn; da je tuženik zadržao iznos u visini od 40.210,96 kn dok se ne sačini okončani obračun, odnosno dok tužitelj ne otkloni nedostatke i da okončani obračun nije sačinjen te da tužitelj nije otklonio nedostatke. Prvostupanjski sud je utvrdio da je sporno postoje li na radovima tužitelja nedostaci te kolika je vrijednost tih nedostataka; da li tuženiku pripada i iznos kompenzacije nedostatka u novcu uz zadržavanje postojećeg stanja radova; da li tuženiku pripada i rabat od 3%, odnosno dodatno umanjene cijene radova te je li za dio tužiteljeve tražbine u iznosu od 41.132,13 kn nastupila zastara.

12. Prvostupanjski sud je uvidom u zapisnike od 6. veljače 2007. i 18. lipnja 2007. te dopise od 17. srpnja 2007., 30. srpnja 2007. i 21. kolovoza 2007. utvrdio da je tuženik u roku i na valjan način prigovorio tužitelju o nedostacima izvedenih radova sukladno odredbi članka 604. stavka 1. u vezi s člankom 631. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO), slijedom čega je sukladno odredbi članka 610. ZOO-a zahtijevao od tužitelja otklanjanje nedostataka. Uvidom u nalaz i mišljenje Ante Bandića, inž. građ., utvrdio je da se nedostaci na radovima tužitelja manifestiraju kao nedostaci građenja na izvedenim fasaderskim radovima žbukanja pročelja i unutarnjih ploha zidova i stropova prostorija na način da izvedene površine nisu potpuno ravne, horizontalne, vertikalne, jednake širine i međusobno okomite (procijenjena vrijednost sanacije 31.749,00 kn bez PDV-a); nedostaci građenja na izvedenim radovima pokrova krovništa jer pokrovne površine nisu okomite na strehu, žljebnjak sljemena nije ostavljen u mort itd. te je nepažnjom i propustom zaprljan dio pokrova starog dijela objekta (procijenjena vrijednost sanacije 11.354,00 kn bez PDV-a); nedostaci građenja na limarskim radovima u vidu nanošenja završnog sloja fasade prilikom čega je došlo do onečišćenja žbukom horizontalnih i vertikalnih oluka zgrade i njihovog oštećenja udarcima uslijed čega je došlo do njihovih deformacija (procijenjena vrijednost sanacije 2.349,00 kn bez PDV) te nedostaci građenja na obrtničkim radovima u vidu vlaženja konstrukcije i unutrašnjosti prostorija (procijenjena vrijednost sanacije 15.482,00 kn bez PDV). Nadalje je utvrdio kako je vještak zaključio da tužiteljevi radovi, izuzev nedostataka na obrtničkim radovima koji se manifestiraju vlaženjem, predstavljaju radove s određenim nedostatkom u kvalitativnom smislu koji ne utječu na stabilnost,

funkcionalnost objekta i mogućnost obavljanja registrirane djelatnosti tuženika te da iako su ti radovi izvedeni s nedostatkom glede važećih normativa i standarda za tu vrstu radova, stanje tih nedostataka ne utječe bitno na bitne zahtjeve koje rad mora ispunjavati pa se oni mogu kompenzirati i novčano u iznosu od cca 50% od procijenjene vrijednosti sanacije. Stoga je prvostupanjski sud utvrdio da iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako visina nastale štete, tj. novčana vrijednost sanacije stanja izvedenih radova radi njihovog dovođenja u stanje predviđeno projektnom dokumentacijom sa PDV-om iznosi 75.060,00 kn, novčana vrijednost sanacije stanja nedostataka na izvedenim radovima tužitelja radi njihovog dovođenja u stanje predviđeno projektnom dokumentacijom sa PDV-om iznosi 56.015,00 kn, a visina iznosa kompenzacije nedostataka u novcu uz zadržavanje postojećeg stanja radova, izuzev nedostataka na obrtničkim radovima koje je potrebno otkloniti, a koje nije izvodio tužitelj, iznosi 28.008,00 kn.

13. U odnosu na prigovor zastare dijela tužiteljeve tražbine u iznosu od 41.132,13 kn prvostupanjski sud je zaključio kako tužitelj podneskom od 29. travnja 2011. (predanog neposredno na sud 2. svibnja 2011.) nije preinačio tužbu povećavši tužbeni zahtjev za isplatu daljnjeg iznosa od 41.132,13 kn. To iz razloga jer je tužitelj prijedlogom za ovrhu tražio isplatu iznosa od 147.132,12 kn, dok je podneskom od 29. travnja 2011. tražio isplatu iznosa od 110.256,25 kn. Stoga je zaključio da tužba u smislu odredbe članka 191. stavka 3. ZPP-a nije preinačena jer je tužitelj drukčijim obračunom smanjio tužbeni zahtjev. Budući da se ne radi o preinaci tužbenog zahtjeva, ocijenio je neosnovanim i prigovor zastare.

14. Slijedom svega navedenog, prvostupanjski sud je zaključio da tuženiku pripada iznos od 75.060,00 kn s osnove novčane vrijednosti za sanaciju stanja izvedenih radova radi njihovog dovođenja u stanje predviđeno projektnom dokumentacijom, pravo kompenzacije nedostataka u novcu uz zadržavanje postojećeg stanja radova koja sa PDV-om iznosi 28.008,00 kn te pravo i na dodatni popust od 3%, koji na ukupno izvedene i fakturirane radove u iznosu od 512.403,44 kn iznosi 15.372,10 kn. Stoga je prvostupanjski sud tužiteljevu tražbinu iz 5. privremene situacije u iznosu od 188.264,25 kn umanjio za vrijednost nedostataka u iznosu od 103.068,00 kn (75.060,00 + 28.008,00 kn), potom za iznos od 50.000,00 kn uplaćen tijekom postupka te za iznos ugovorenog popusta od 15.372,00 kn, slijedom čega ostaje tuženikova obveza na isplatu iznosa od 19.825,15 kn. Budući da tužitelj objekt nije nikada predao tuženiku te nije izvršena ni primopredaja ni okončani obračun, zatezne kamate su tužitelju dosuđene od dana presuđenja do isplate.

15. Protutužbeni zahtjev je ocijenio neosnovanim budući da tuženiku ne može istovremeno pripadati pravo na sniženje naknade zbog nedostataka i pravo na isplatu vrijednosti nedostataka jer bi u tom slučaju on bio dva puta namiren. Budući da je tuženiku sukladno odredbi članka 610. stavka 3. ZOO-a priznato pravo na sniženje naknade zbog nedostataka u izvedenim radovima po tužitelju, prvostupanjski sud je ocijenio protutužbeni zahtjev neosnovanim. Ocijenio je neosnovanim i prigovor prijeboja sa preostalom tražbinom tužitelja u iznosu od 97.132,12 kn jer je u tom dijelu ocijenio neosnovanim tužbeni zahtjev.

16. Tužitelj u žalbi u bitnom navodi da iako prvostupanjski sud nalaz i mišljenje vještaka cijeni jasnim, pogrešno ga interpretira slijedom čega je donio i pogrešnu odluku. Ukazuje da vještak u nalazu i mišljenju procjenjuje vrijednost sanacije u iznosu od 75.060,00 kn, međutim da ako se procijenjeni radovi sanacije usporede sa 5. privremenom situacijom da tužitelj na tuženikovom objektu nije izvodio limarske radove koje je vrlo teško uzročno-posljedično povezati s tužiteljem, slijedom čega bi trošak sanacije nedostataka radi dovođenja u stanje predviđeno projektnom dokumentacijom iznosio 56.015,00 kn. Stoga je jasno da novčana vrijednost sanacije nedostataka nastalih u radovima tužitelja iznosi 56.015,00 kn, a ne 75.060,00 kn, slijedom čega je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da bi vrijednost sanacije iznosila 75.060,00 kn. Ukazuje i da je vještak u dopunskom nalazu i mišljenju od 21. veljače 2011. utvrdio da opisani nedostaci u kvalitativnom smislu ne utječu na stabilnost i funkcionalnost objekta i da je u njemu moguće obavljati predviđenu registriranu djelatnost te da se ti nedostaci mogu kompenzirati i novčano u iznosu od 50% procijenjene vrijednosti sanacije, tj. sa iznosom od 28.008,00 kn. Ukazuje i da je prvostupanjski sud pogrešno tumačio nalaz vještaka i pogrešno zaključio da tuženiku pripada na ime smanjenja naknade 75.060,00 kn i još 28.008,00 kn na ime naknade štete. Ističe da tuženik nije postavio zahtjev za naknadu bilo kakve štete zbog čega nije jasno s koje osnove je prvostupanjski sud tuženiku dosudio štetu. U odnosu na rabat od 3% ukazuje da je tom pogledu iznio činjenice na ročištu održanom 12. lipnja 2012. zbog čega predlaže da se oni u tom dijelu uzmu i kao žalbeni navodi. Napominje da čak i u slučaju osnovanosti obračunavanja popusta od 3%, isti bi se mogao obračunati samo na tražbinu iz 5. privremene situacije koja je predmet ovog postupka, dakle, na iznos od 188.264,25 kn, a ne ukupnu vrijednost izvedenih radova. Nadalje navodi da je prvostupanjski sud pogrešno dosudio zatezne kamate od dana presuđenja. Ukazuje da je nadzorni inženjer tuženika ovjerio 5. privremenu situaciju i na taj način prihvatio izvršeni rad, te je i sam tuženik pregledao i primio rad, jer u suprotnom ne bi mogao ni prigovoriti nedostacima.

17. Tuženik u žalbi u bitnom ponavlja navode iznijete tijekom prvostupanjskog postupka. Ukazuje da je tužbeni zahtjev u prijedlogu za ovrhu glasio na iznos od 147.132,12 kn te kako je odmah po pokretanju postupka plaćen dio glavnice u iznosu od 50.000,00 kn, od utužene tražbine je ostalo sporno još 97.132,12 kn. Ističe da je tužitelj podneskom od 29. travnja 2011. preinačio tužbeni zahtjev tako da je tvrdio da dug iznosi 188.264,25 kn, iako u priloženoj kartici uz prijedlog za ovrhu ima otvorenu stavku na dan 5. prosinca 2007. u iznosu od 147.132,12 kn, slijedom čega je na iznos preko prvotno utuženog, odnosno 41.132,13 kn izjavio prigovor zastare. Smatra da je ocijenivši neosnovanim prigovor zastare prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Ukazuje i da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a jer je presuda u pobijanom dijelu kontradiktorna dokazima izvedenim u postupku. Odluku o troškovima parničnog postupka pobija smatrajući da se temelji na pogrešnoj primjeni odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a.

18. Tužitelj osnovano u žalbi ukazuje kako iz nalaza i mišljenja vještaka Ante Bandića, inž. građ. (list 49.-71. spisa), odnosno njegove dopune (list 89.-91. spisa) proizlazi da visina nastale štete, tj. novčana vrijednost sanacije stanja nedostataka na izvedenim radovima tužitelja radi dovođenja istih u stanje predviđeno projektnom

dokumentacijom sa uključenim PDV-om iznosi 56.015,00 kn, dok visina iznosa kompenzacije nedostataka u novcu uz zadržavanje postojećeg stanja radova, izuzev nedostataka na obrtničkim radovima koji ne terete tužitelja, sa uključenim PDV-om iznosi 28.008,00 kn. Naime, iz dopune nalaza i mišljenja vještaka nedvojbeno proizlazi da nedostaci na izvedenim radovima tužitelja predstavljaju radove sa određenim nedostatkom u kvalitativnom smislu koji ne utječu na stabilnost, funkcionalnost objekta i mogućnost obavljanja registrirane djelatnosti tuženika, kao i da ti nedostaci ne utječu bitno na bitne zahtjeve koje rad mora ispunjavati, slijedom čega se oni mogu novčano kompenzirati sa iznosom od cca 50% procijenjene vrijednosti što iznosi upravo navedenih 28.008,00 kn. Stoga je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da tužiteljevu tražbinu valja umanjiti za vrijednost nedostatka u iznosu od 103.068,00 kn, koji iznos predstavlja zbroj iznosa od 75.060,00 kn, a koji prema nalazu i mišljenju vještaka predstavlja novčanu vrijednost za sanaciju stanja izvedenih radova radi njihovog dovođenja u stanje previđeno projektnom dokumentacijom, dakle, svih nedostataka pa i onih na radovima koje nije izveo tužitelj (obrtnički/limarski) te iznosa od 28.008,00 kn koji predstavlja iznos kompenzacije nedostataka u novcu uz zadržavanje postojećeg stanja. Na taj način prvostupanjski sud je tuženiku priznao i vrijednost otklanjanja utvrđenih nedostataka (i to nedostataka na svim radovima, a ne samo tužiteljevim) i sniženje naknade uz zadržavanje postojećeg stanja radova, što je suprotno odredbi članka 610. stavka 3. ZOO-a.

19. Naime, u konkretnom slučaju se radi o nedostacima koji djelo ne čine neuporabljivim, a u kojem slučaju je tuženik imao pravo tužitelju odrediti primjeren rok za njegovo otklanjanje, te u slučaju ako on to ne učini, po svom izboru otkloniti nedostatak na račun tužitelja ili sniziti naknadu ili raskinuti ugovor (članak 610. stavci 1.-3. ZOO-a). Prema stavku 4. istog članka tuženik u svakom slučaju ima pravo i na naknadu štete. Međutim, u tom slučaju je trebao postaviti i zahtjev za naknadu štete, što u konkretnom slučaju nije, pa mu prvostupanjski sud s te osnove nije mogao ni dosuditi nikakav iznos.

20. Nije sporno da tužitelj nije otklonio nedostatke, kao ni da tuženik nije nedostatke otklonio na račun tužitelja, već je zatražio sniženje naknade za izvedene radove zbog njihovih nedostataka. Stoga, prema nalazu i mišljenju vještaka, tuženik ima pravo na „iznos kompenzacije nedostataka u novcu“ uz zadržavanje postojećeg stanja, odnosno na sniženje naknade zbog utvrđenih nedostataka koji djelo ne čine neuporabljivim u iznosu od 28.008,00 kn, a ne na isplatu iznosa od 103.068,00 kn, kako je to zaključio prvostupanjski sud.

21. Osnovani su i tužiteljevi žalbeni navodi da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio kako je između stranaka bio ugovoren popust (rabat) u iznosu od 3%. Naime, tuženik u tijeku postupka nije iznio konkretnu činjenicu što bi predstavljalo taj popust, niti pod kojim uvjetima je ugovoren, odnosno u kojim slučajevima bi mu taj popust bio priznat od strane tužitelja. Iz njegovih navoda iznijetih na ročištu održanom 20. lipnja 2008. (list 22. spisa) „isto tako među strankama prilikom ugovaranja posla bio ugovoren rabat od 3% koji sada tužitelj ne priznaje a dobro zna da je to bio i uvjet da uopće dobije posao, a koji rabat je naznačavao u svim ranijim situacijama“ te na ročištu održanom 16. travnja 2010. (list 83. spisa) „što se tiče

rabata od 3% on je među strankama ugovoren prilikom pregovora i radovima, u početnim situacijama tužitelj ga je priznavao a isti sada zbog spora među strankama ne priznaje iako je taj rabat bio ugovoren za cjelokupne radove" ne proizlaze odlučne činjenice ugovaranja tog popusta, odnosno uvjetima njegovog ugovaranja, a čije ugovaranje tužitelj izričito osporava. Naime, sam tužitelj je na ročištu održanom 12. lipnja 2012. (list 105. spisa) naveo da je o tom rabatu bilo govora u pregovorima, ali da stranke nisu potpisale ugovor sa tom klauzulom te da ga nisu ugovorile ni prilikom konačnog ugovaranja posla. Činjenica što je tužitelj tuženiku na 4. privremenu situaciju obračunao popust od 3% (list 112. spisa) ne znači da je taj popust bio ugovoren za vrijednost svih ukupnih izvedenih radova, kako to ukazuje tuženik, a niti je tuženik dostavio u spis ostale privremene situacije u odnosu na koje također tvrdi da mu je tužitelj obračunao taj popust, niti je na te okolnosti predložio izvođenje kojih drugih dokaza u smislu odredbe članka 219. stavka 1. ZPP-a. Stoga prema ocjeni ovog suda tuženik samo priloženom 4. privremenom situacijom u kojoj je obračunat popust od 3% na radove obračunate u toj situaciji nije dokazao da je taj popust bio ugovoren na sve ukupno ugovorene radove. Slijedom navedenog, ovaj sud je primjenom odredbe članka 221.a ZPP-a ocijenio tu činjenicu nedokazanom posljedično čemu tuženik nema pravo na umanjenje vrijednosti izvedenih radova za 3% s osnove popusta.

22. Osnovano tuženik u žalbi navodi da je podneskom od 2. svibnja 2011. (list 95. spisa) tužitelj preinačio tužbi na način da je prvotno postavljeni tužbeni zahtjev u prijedlogu za ovrhu u iznosu od 147.152,12 kn povisio za iznos od 41.112,13 kn, dakle ukupno potražujući isplatu iznosa od 188.264,25 kn. Istim podneskom tužitelj je umanjio svoju tražbinu na način da je od iznosa od 188.264,25 kn oduzeo iznos od 50.000,00 kn koji mu je tuženik podmirio tijekom prvostupanjskog postupka potražujući isplatu iznosa od 138.264,25 kn, a koji iznos je umanjio za iznos od 28.008,00 kn s osnove sniženja cijene zbog nedostataka sukladno nalazu i mišljenju vještaka tako da konačno potražuje isplatu iznosa od 110.256,25 kn. Stoga je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da tužitelj povećanjem tužbenog zahtjeva na iznos od 188.264,25 kn, odnosno za iznos od 41.112,13 kn, nije preinačio tužbu, posljedično čemu je ocijenio i neosnovanim prigovor zastare. Naime, točno je da konačno određenim tužbenim zahtjevom tužitelj tražio isplatu iznosa od 110.256,25 kn. Međutim, prije smanjenja tužbenog zahtjeva za iznos od 78.008,00 kn (50.000,00 kn + 28.008,00 kn) tužitelj je preinačio tužbu na način da je povećao tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 188.264,25 kn, dakle, za iznos od 41.112,13 kn.

23. Budući da je tužitelj isplatu iznosa od 41.112,13 kn s osnove naknade za izvršene radove zahtijevao tek podneskom od 2. svibnja 2011., dok su prema 5. Privremenoj situaciji radovi izvršeni zaključno s kolovozom 2007., do podnošenja zahtjeva za isplatu iznosa od 41.112,13 kn protekao je trogodišnji zastarni rok iz odredbe članka 228. stavka 1. ZOO-a. Stoga je u tom dijelu valjalo ocijeniti tužbeni zahtjev neosnovanim zbog osnovanosti prigovora zastare.

24. Slijedom svega navedenog, tužiteljevu tražbinu prema preinačenom tužbenom zahtjevu u iznosu od 188.264,25 kn valjalo je ocijeniti neosnovanom u dijelu za isplatu iznosa od 41.112,13 kn, u kojem dijelu je ona zastarjela, dok je preostalu tražbinu u iznosu od 147.152,12 kn, valjalo umanjiti za iznos od 50.000,00

kn za koji je tužitelj i smanjio tužbeni zahtjev zbog podmirenja tužbenog zahtjeva u tom dijelu u tijeku prvostupanjskog postupka i za iznos od 28.008,00 kn za koji iznos je tužitelj također smanjio tužbeni zahtjev s osnove sniženja cijene zbog nedostatka na izvršenim radovima sukladno nalazu i mišljenju vještaka. Stoga tužitelj s osnove naknade za izvršene radove ima pravo na isplatu iznosa od 69.144,12 kn. Na taj iznos tužitelj ima pravo na zatezne kamate i to od dana potpisivanja/ovjere 5. Privremene situacije 22. kolovoza 2007., kako to tužitelj i potražuje. Naime, prvostupanjski sud je pogrešno zaključio kako tužitelj tuženiku nije izvršio primopredaju izvršenih radova slijedom čega mu je zatezne kamate dosudio tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Tužitelj je tuženiku izvršio predaju izvršenih radova i to svih izvršenih radova zaključno sa kolovozom 2007. danom potpisivanja 5. Privremene situacije kojom su obračunati svi izvršeni radovi na objektu tuženika, koju su potpisali tužitelj i nadzorni inženjer tuženika, a na koji način je tuženik primio izvršene radove. Budući da u 5. Privremenoj situaciji nije određen rok za ispunjenje tuženikove obveze, a tužitelj je obračunom radova i naznačivanjem ukupne vrijednosti izvršenih radova te iznosa koji mu je tuženik dužan podmiriti, tuženika pozvao na ispunjenje njegove obveze plaćanja, tužitelj prema odredbi članka 183. stavka 2. ZOO-a ima pravo na zateznu kamatu od dana potpisivanja, odnosno ovjeravanja te situacije 2. kolovoza 2007. pa do isplate. Do 31. prosinca 2007. Ima pravo na zateznu kamatu po stopi iz odredbe članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj 153/04) koja iznosi 15%, a od 1. siječnja do isplate po stopi u skladu s odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a, koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke za osam postotnih poena (spor proizašao iz trgovačkog ugovora), a od 1. srpnja 2015. do isplate po stopi određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

25. Slijedom navedenog, primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a valjalo je odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u točki I. njene izreke, dok je primjenom odredbe članka 373. točke 1. ZPP-a valjalo preinačiti presudu u točki II. njene izreke i naložiti tuženiku da tužitelju plati daljnji iznos od 49.319,97 kn sa zateznim kamata od 22. kolovoza 2007. do isplate, dok je primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a valjalo odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u točki II. njene izreke u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev i ukinut platni nalog za isplatu iznosa od 77.988,00 kn sa zateznim kamata od 22. kolovoza 2007. do isplate.

26. Budući da je tužitelj prema konačno preinačenoj tužbi tražio isplatu iznosa od 188.264,25 kn te smanjio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 50.000,00 kn (koji iznos je tuženik podmirio tijekom postupka) i za iznos od 28.000,00 kn (usklađivši tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka), dok je ovaj sud ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim u iznosu od 69.144,12 kn, tužiteljev uspjeh u sporu, uzimajući u obzir i smanjenje tužbenog zahtjeva u iznosu od 28.008,08 kn zbog usklađenja tužbenog zahtjeva s nalazom i mišljenjem vještaka, a s kojim tužitelj nije uspio u sporu, iznosi 50%. Kako je, s obzirom na navedeno, uspjeh stranaka u sporu jednak, sukladno odredbi članka 154. stavka 2. ZPP-a svaka stranka snosi svoje troškove postupka pa je u odnosu na odluku o troškovima parničnog postupka sadržanu u

točki V. izreke presude valjalo odbiti žalbe kao neosnovane i potvrditi presudu u tom dijelu.

27. Budući da je tužitelj sa žalbom uspio s iznosom od 49.319,97 kn što prema pobijanom dijelu presude u točki II. njene izreke u iznosu od 127.307,97 kn iznosi 39%, prema tom uspjehu ima pravo i na naknadu troškova žalbenog postupka.

28. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova sastava žalbe prema Tbr. 10/1 i 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) u iznosu od 3.906,25 kn, što prema njegovom uspjehu u žalbenom postupku od 39% iznosi 1.523,44 kn.

29. Tužitelj nema pravo na naknadu troška sudske pristojbe na žalbu jer taj trošak nije odredio sukladno odredbi članka 164. stavka 2. ZPP-a ne naznačivši njenu visinu.

30. Slijedom svega navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove odluke.

Zagreb, 11. svibnja 2021.

Dokument je elektronički potpisan:

BRANKA ŠABARIĆ
ZOVKO

Vrijeme potpisivanja:

01-06-2021
12:38:22

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139

L=ZAGREB

S=ŠABARIĆ ZOVKO

G=BRANKA

CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO

Sudac

Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: eb2fa-ea32e

Kontrolni broj: 0b7d1-9c383-f8b3a

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.